

Laatste vaart

En dan is het opeens zover,
je vaart voorbij de horizon.

Ik heb dit beeld zo lang omzeild.
Turend over water liet ik het zinken.
Nog niet,
het is voor later.

En nu ruik ik je geur,
herken mijn tred in hoe je liep,
voel je warme hand om die van mij,
rijd weer paardje op je knie.

Mijn ogen hoef ik maar te sluiten,
mijn neus en oren zet ik open.
En hé, daar ben je weer!

Op jouw schouders

Je was al een tijdje onderweg
naar daar waar alles anders is:
een leven uit het zicht zonder
tijd, vorm of handvat naar het nu.

Achter je ogen school mijn bestaan
dat even oplichtte als een vonkje
wanneer mijn hand de jouwe pakte,
en je vingers mij direct herkenden.

Ik laat je los en haal je terug
zodat je weer wordt wie je altijd al was:
mijn moeder, op wiens schouders
ik het leven leerde liefhebben.

©Marjan Leunissen